

a
thousand
broken

Pieces
ezer törött szilánk

Új történet
az *Ezer csók* világából!

fine selection

TILLIE COLE

TILLIE COLE

a
thousand
broken

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Azokért, akik elvesztették szerettüket – veletek tartok.
Azokért, akik elvesztették szívük egy darabját – fogom a kezeteiket.
Azokért, akik nem tudják, hogyan lépjenek tovább –
imádkozom, hogy ez a könyv vigaszt nyújtson nektek.*

*Apának.
Örökké hiányozni fogsz.
Amíg újra nem látjuk egymást.
„Endure Fort”*

*„Megértettem, hogy a halál a betegeknek nem is olyan nehéz dolog.
Nekünk előbb-utóbb a fájdalmaink végét jelenti,
és egy jobb helyre kerülünk. De azoknak, akiket hátrahagyunk,
a fájdalom csak még nagyobb lesz tőle.”*

– POPPY, EZER CSÓK

Prologus

Savannah

Tizenhárom évesen

Blossom Grove, Georgia

SEMMIT SEM HALLOTTAM, csak a szívem fülsiketítő dobogását. Túl gyorsan zakatolt, mint a pusztító nyári viharok, amelyek végigsöpörtek Georgián, amikor a hőség a tetőfokára hágott.

A légzésem egyre nehezebbé vált, ahogy a tüdőm lassan kezdte feladni a küzdelmet. A mellkasomban lévő levegő gránitsziklákká keményedett, és olyan erővel nyomott engem, hogy ott helyben megdermedtem. Lefagyva néztem Poppyt az ágyban, ahogy elmúlik. Láttam, hogy a szüleim egymásba kapaszkodnak, mintha ők is haldokolnának. A kisbabájuk, az első lányuk a szemünk láttára vesztette el a küzdelmet a rákkal szemben, a halál vészjósoló árnyékként lebegett mellette, készen arra, hogy elvigye. DeeDee néni úgy állt, a saját derekát átkarolva, mintha csak ez tartotta volna egyben.

Éreztem, hogy Ida olyan erősen szorítja a kezemet, hogy akár el is törhette volna a csontokat. Éreztem, hogy a húgom apró teste remeg, nyilván a félelemtől, a fájdalomtól, vagy attól, hogy teljesen hihetetlennek tartja, hogy ez tényleg megtörténhet.

Hogy ez *tényleg* megtörténik. Az arcomat könnyek áztatták, amelyek záporozva potyogtak a szememből.

– Savannah? Ida? – mondta anyu halkán.

A vizes fátyolon keresztül addig pislogtam, amíg meg nem láttam anyut magunk előtt. Rázni kezdtem a fejem, a testem mintha visszarángatott volna az életbe a zsibbadtságból és a kábaságból.

– Ne... – suttogtam, és éreztem, hogy Ida rémült tekintete rám szegeződik. – Kérlek... – tettem hozzá, de ez a szinte néma könyörgésem eltűnt a körülöttünk lévő mozdulatlan levegőben.

Anyu lehajolt, és remegő kezével végigsimított az arcomon.

– El kell búcsúznod, kicsim. – A hangja megremegett, rekedtes volt, és kimerült.

Átnézett a vállá fölött abba az irányba, ahol Rune ült az ágyon, és egymás után nyomott csókokat a nővérem kezére, az ujjaira, az arcára, úgy nézte Poppyminjét, ahogy mindig is tette – mintha csakis neki teremtették volna.

Fojtott sírás szakadt ki belőlem, ahogy néztem őket.

Ez nem volt valóságos. Ez *nem lehetett* a valóság. Poppy nem hagyhatta el őt. Nem hagyhatott el *minket*...

– Lányok – figyelmeztetett újra anyu, sürgető hangon. A szívem megszakadt, amikor az alsó ajka remegni kezdett. – Poppy... – Anyu lehunyta a szemét, próbált magára erőltetni valamiféle nyugalmat, és félbehagyta, bármit is akart mondani.

Nem tudtam, hogyan csinálja. Nem tudtam. Nem tudtam szembenézni ezzel. Nem tudtam *megtenni*.

– Sav – szólalt meg mellettem Ida.

Megfordultam, hogy a húgomra nézzek. A sötét hajára, zöld szemére és mélyen ülő gödröcskéire, a bőrére, ami vörös volt a sírástól. Az édes, megtört arcára.

– Meg kell tennünk. – Remegett a hangja. De bátorítóan bólintott felém. Idának most több ereje volt, mint amennyit én össze tudtam kaparni.

Felállt, továbbra is kőkeményen szorította a kezem, miközben felsegített. Amikor talpra álltam, lenéztem az összekulcsolt ujjainkra. Nemsokára ez már örökre így lesz. Csak a mi két kezünk lesz, harmadik nélkül, nem lesz, aki fogna, aki vezetne minket.

Követtem Idát, minden egyes lépést nehéz volt megtenni, mintha melaszban gázolnék, miközben az ágyhoz közeledtünk. Úgy volt fordítva, hogy ki lehessen róla látni az ablakon. Így Poppy kinézhetett. A szél hulló rózsaszín és fehér cseresznyevirág-szirmokat sodort, amik a földre szóródtak, ahogy lehullottak a fákról. Rune felpillantott, ahogy közeledtünk, de nem tudtam a szemébe nézni. Abban a pillanatban nem voltam elég erős ahhoz, hogy ránézzek.

Ez volt az a pillanat, amitől mindannyian rettegünk. Amiről mélyen legbelül sosem hittem, hogy eljön. Miközben olyan nagy levegőt vettem, amekkorát csak tudtam, Ida és én megkerültük az ágyat. Poppy légzése volt az első, amit meghallottam. Megváltozott. Mély és szapora volt, csinos arcán pedig látni lehetett a kimerültséget és a küzdelmet...

Az erőfeszítést, amibe az került, hogy csak még néhány percig ki-tartson. Hogy velünk maradjon, ameddig csak tud. Mindezek ellenére mosoly terült szét az arcán, amikor meglátott minket. A testvéreit. A legjobb barátait.

A mi Poppynk... a legjobb ember, akit valaha ismertem.

Felemelte vékony, törekeny kezét, mindkettőnknek odanyújtott egyet, hogy megfogjuk. Behunytam a szemem, amikor éreztem, milyen hideg, milyen gyenge a szorítása.

– Szeretlek, Poppy – suttogta Ida.

Kinyitottam a szemem, és küzdöttem, hogy ne roskadjak a padlóra, miközben Ida Poppy mellkasára fektette a fejét, és szorosan átölelte. Poppy lehunyta a szemét, és egy csókot lehelt Ida fejére.

– Én is... szeretlek... Ida – válaszolta, és úgy szorította a kishűgunkat, mintha soha nem akarná elengedni. Ida minden tekintetben Poppy hasonmása volt: a személyisége, a külseje, a mindig pozitív életszemlélete. Poppy ujjai végigsimítottak Ida sötét haján. – Soha ne változz meg! – motyogta, amikor Ida felemelte a fejét. Poppy gyengülő kezével megérintette Ida arcát.

– Nem fogok – ígérte Ida, és a hangja megbicsaklott, miközben hátrált, és vonakodva engedte el Poppy kezét.

Erre az elengedésre koncentráltam. Nem tudtam, miért, de azt akartam, hogy Ida tovább szorítsa a testvérünket. Talán ha tartanánk őt, így együtt, Poppynak nem kellene elmennie, talán itt tarthatnánk, ahol biztonságban van...

– Sav... – suttogta Poppy, a szeme csillogott, amikor találkozott a tekintetünk.

Összeomlottam, a szám legörbült, ahogy zokogni kezdtem.

– Poppy... – mondtam, megfogtam a kezét, és magamhoz szorítottam. Újra és újra megráztam a fejem, némán könyörögtem Istennek, az univerzumnak, bárkinek, hogy állítsa meg ezt, áldjon meg minket egy csodával, és tartsa itt velünk, még ha csak egy kicsivel tovább is.

– Én... jól vagyok... – lehelte Poppy, félbeszakítva néma könyörgésemet.

A keze remegett, én pedig az ajkamhoz emeltem, hogy csókot nyomjak a hideg bőrére. De aztán megláttam, hogy az ő keze nyugodt, a remegés pedig tőlem származik. Könnyek csorogtak le az arcomon.

– Savannah – folytatta Poppy –, én... készen... állok... hogy elmenjek...

– Nem! – tiltakoztam, és megráztam a fejem. Éreztem, ahogy egy kéz a hátamhoz ér, és egy kar a derekam köré fonódik. Tudtam, hogy anyu és Ida az, akik megtartanak. – Én nem állok készen... Szükségem van rád... Te vagy a nővérem... Szükségem van rád, Poppy.

A mellkasomat átjárta a fájdalom, és tudtam, hogy a szívem apró szilánkokra tört.

– Én... mindig... veled... leszek... – mondta Poppy, és észrevettem, hogy a bőre fakóvá válik, hallottam, ahogy a légzésében lévő ijesztő zakatolás elmélyül, és egyre kiszámíthatatlanabbá válik. *Nem... nem, nem, nem, nem...* – Majd... – Poppy vett egy erőtlen lélegzetet, és *elhaló* sóhajjal hozzátette – újra találkozunk...

– Poppy... – Ennyit sikerült kimondanom, mielőtt erőt vett rajtam a zokogás.

Lehajtottam a fejem Poppy mellkasára, és éreztem, hogy gyenge karjai átölelnek. Lehet, hogy már veszített az erejéből, de ez a szorítás olyan volt, mint egy biztonságos takaró körülöttem. Nem akartam elengedni.

– Én... szeretlek... Savannah. Annyira... nagyon – mondta Poppy, miközben a lassuló lélegzetével küzdött, hogy megszólaljon.

Összeszorítottam a szemem, hasztalan próbáltam itt tartani őt. Poppy egy csókot nyomott a hajamra.

– Savannah – úszott kettőnk közé anyu hangja. – Kicsim... – motyogta.

Felemeltem a fejem, és Poppy erőtlen mosolya fogadott.

– Szeretlek, Pops – suttogtam. – Te voltál a legjobb nagy testvér, akit kívánhattam magamnak.

Poppy nyelt egyet, és a szemében könnyek csillogtak. Tanulmányoztam az arcát. Olyan közel volt ahhoz, hogy elhagyjon minket. Memorizáltam a szeme zöldjét, a természetes meleg csíkokat a sötét

hajában. Most már sápadt volt, de én megőriztem puha bőre barackszínének képét. Ragaszkodtam édes illatának emlékéhez, ami körülvettem, a nevetéssel és étellel teli arcához.

Nem akartam elengedni a kezét, nem tudtam, hogy képes leszek-e rá valaha is, de amikor anyu megszorította a vállamat, mégis megtettem, bár a tekintetét nem voltam hajlandó elengedni, amíg anyu és apu oda nem mentek az ágy mellé, és el nem takarták őt a szemem elől.

Hátratántorodtam, a sok hatalmába kerített. Ida megragadta a kezemet, és a mellkasomhoz bújt. Mintha kívülállóként néztem volna, ahogy anyu és apu megcsókolták és átölelték Poppyt, majd elbúcsúztak tőle. Fehérzaj töltötte be a fülemet, miközben anya és apa hátráltak, és Rune közeledett az ágyhoz. Én maradtam, ahol voltam, kővé dermedve, Ida a mellkasomra borult, DeeDee néni, anyu és apu a szoba falához tántorogtak, miközben Rune mondott valamit Poppynak, majd lehajolt, és megcsókolta az ajkát...

Visszatartottam a lélegzetem, amikor másodpercekkel később Rune lassan hátradőlt. És csak néztem. Néztem Rune arcát, és láttam a megtört arckifejezésén, hogy Poppy elment. Hogy itt hagyott minket...

Rune feje megremegett, miközben a szívem elképzelhetetlen módon még jobban meghasadt. Aztán Rune kiviharzott a szobából, én pedig közben fülsiketítő csattanással csapódtam vissza a jelenbe. Gyötrelmes sírás hangja fogadott, és a letaglózó hangok kettévágták a lelkemet. Anyára, majd apára néztem. Anyu a földre zuhant, apa próbálta a karjában tartani. DeeDee néni a falnak támaszkodott, hogy megtartsa magát, és megállíthatatlanul zokogott.

– Sav! – kiáltotta Ida, és még jobban belekapaszkodott a derekamba.

Magamhoz szorítottam. Átöleltem, miközben az ágyat bámultam. Poppy kezét néztem. A kezét, amely mozdulatlanul feküdt az ágyon. Az *élettelen*, mozdulatlan kezét. Úgy tűnt, minden lassítva történik, mint valami filmes trükkfelvételen.

De ez a való élet volt. Ez a *mi* otthonunk volt. És az én szeretett nővérem volt az ágyon. Az ágyon, ahol senki sem volt mellette.

Anyu kinyújtotta a kezét Idáért. A húgom a szüleink ölelésébe zuhant, de én úgy indultam előre, mintha mágnes vonzott volna Poppy felé. Mintha valami láthatatlan erő, valami áttetsző fonál húzott volna oda, ahol feküdt.

Akadozva vettem a levegőt, és megkerültem az ágyat. Megálltam. Megálltam, és Poppyra néztem. Nem lélegzett. Nem emelkedett a mellkasa, nem pirult el az arca. De ugyanolyan gyönyörű volt halálában, mint életében. Aztán a tekintetem ismét az élettelen kezére esett. Felfelé fordította, mintha azt akarná, hogy megfogják, csak még egyszer, utoljára.

Így hát leültem az ágy szélére, és a kezemet az övébe tettem. És ahogy ott ültem, éreztem, hogy valami megváltozik bennem. Abban a pillanatban eltűnt valami a lelkemből, amiről tudtam, hogy soha többé nem kapom vissza. Az ajkamhoz emeltem Poppy hűvös ujjait, és megpusziltam a puha bőrét. Aztán összefonódott kezünket az ölembe tettem. És nem engedtem el. *Képtelen* voltam elengedni.

Főjtogató rohamok és vonuló felhők

Savannah

Tizenhét évesen

Blossom Grove, Georgia

A LINÓLEUMPADLÓN PONTOSAN NEGYVENKÉT REPEDÉS VOLT. Rob, a terápia vezetője beszélt, de én csak a fölöttünk zúgó fűtésrendszer bádoghangú dübörgését hallottam. A tekintetem szórakozott volt, csak a magas ablakokon át beszűrődő napfényt és a körülöttem ülők elmosódott körvonalait láttam.

– Savannah?

Pislogva próbáltam fókuszálni a tekintetem, és felpillantottam Robra. Rám mosolygott, a testbeszéde nyitottságot sugárzott, és bátorító mosoly ült ki az arcára. Idegesen moco-rogtam a székemen. Nem voltam megáldva azzal a képességgel, hogy nyíltan beszéljek. Nehezen tudtam szavakba önteni a bennem kavargó viharos érzéseket. Szívesebben zártam magamba. Kimerített, ha túl sokáig voltam emberek között; befordultam, ha túl sokan voltak. Egyáltalán nem hasonlítottam a húgomra, Idára, akinek a személyisége magával ragadó és közvetlen volt.

Akárcsak Poppyé...

Lenyeltem a torkomban keletkezett gombócot. Már majdnem négy év telt el. Négy hosszú, gyötrelmes év nélküle, és még mindig nem tudtam a nevére gondolni vagy elképzelni a csinos arcát anélkül, hogy ne éreztem volna, hogy a szívem úgy szakad rám, mint egy hegy, ami leomlik. Hogy ne éreztem volna, ahogy a halál árnyéka a tudóm köré tekeredik, és kiszorítja belőle a levegőt.

A szorongás ismerős gyötrelme azonnal elkezdett felkapaszkodni a mélyből, ahol szunnyadt. Belevájta a fogait az ereimbe, a mérge pedig átjárta a testemet, amíg akaratlanul is túsul nem ejtett.

A tenyerem nyirkos lett, a légzésem pedig nehezzé vált.

– Savannah! – Rob hangja megváltozott; annak ellenére hallottam a hangjában az aggodalmat, hogy a szó visszhangzott a fülemben, miközben körülöttem minden egy szűk ürességbe torkolt.

Éreztem, hogy a többiek tekintetének a súlya rám nehezedik, fel pattantam a helyemről, és az ajtó felé rohantam. Lépteim ritmustalan dobpergéssé váltak, ahogy követtem a fényt a folyosón a szabad levegő felé. Kिरontottam az ajtón, és beszívtam a téli georgiai levegőt.

Táncoló reflektorok vakítottak el, és a terápiás központ területén álló fához botorkáltam. A nehéz törzsnek támaszkodtam, de a lábam megadta magát, és a kemény talajra zuhantam. Lehunytam a szemem, a fejemet a fának támasztottam, és közben a durva kéreg megkarcolta a fejem hátulját. A lélegzésre koncentráltam, és megpróbáltam felidézni minden leckét, amit valaha is tanítottak nekem a szorongásos rohammal való megbirkózásról. De úgy tűnt, ez sosem segít. A rohamok mindig túszként tartottak fogva, amíg végül hajlandók voltak elengedni.

Teljesen kimerültem.

A testem egy örökkévalóságnak tűnő ideig reszketett, a szívem zakatolt és kalimpált, amíg azt nem éreztem, hogy a tudóm elkezd

lazulni, a légcsővem végre megadja a testemnek az oxigént, amelyre annyira vágyott. Az orromon keresztül lélegeztem be, és a számon keresztül ki, amíg egyre mélyebben belesüppedtem a fába, a fű és a föld illata pedig áttörte a szorongás érzékszerveket elzáró ködét.

Kinyitottam a szemem, és felnéztem a ragyogó kék égre, néztem a magasban vándorló fehér felhőket, próbáltam formákat találni a szerkezetükben. Néztem, ahogy megjelennek, majd eltűnnek, és azon tűnődtem, vajon milyen lehet odafent, mit látnak, amikor lenéznek mindannyiunkra, akik szeretünk, veszítünk és széthullunk.

Egy vízcsepp landolt a kézfejemen. Lenéztem, és egy újabb csepp hullott a gyűrűsujjam ujjpercére – az arcomról gördültek le. Eluralkodott rajtam a kimerültség, felemésztette minden erőmet. Még a kezemet sem tudtam felemelni, hogy letöröljem a könnyeket. Így hát ismét a vándorló felhőket néztem, és azt kívántam, bárcsak én is olyan lehetnék, mint ők, állandóan mozgásban lennék, és soha nem lenne időm megállni, hogy gondolkozzak és eltöprengjek.

A gondolkodás lehetőséget teremtett arra, hogy összetörjek.

Észre sem vettem, hogy valaki leült mellém, amíg meg nem éreztem, hogy a levegőben finom elmozdulás történik körülöttem. A felhők még mindig lekötötték a figyelmemet.

– Megint szorongásos roham? – kérdezte Rob.

Bólintottam, a hajam a laza fakéreghez dörzsölődött, amely alig tartotta magát. Rob még csak a harmincas éveiben járt. Kedves volt, és kitűnően értett ahhoz, amit csinált. Nagyon sok emberen segített. Az elmúlt négy év alatt számtalan tinédzsert láttam belépni a terápiás központ ajtaján, és távozni, megváltozva, megerősödve, és arra képesen, hogy újra boldoguljanak a világban.

Én egyszerűen összetörtem.

Nem tudtam, hogyan gyógyuljak meg, hogyan rakjam össze magam újra. Az volt az igazság, hogy amikor Poppy meghalt, minden fény eltűnt a világból, és azóta is a sötétben botorkáltam.

Rob egy darabig nem szólalt meg, de végül azt mondta:

– Taktikát kell váltanunk, Savannah.

Az ajkam szeglete felfelé húzódott, amikor megláttam, hogy egy felhőben egy százszorszépnak tűnő dolog formálódik. Ida szerette a százszorszépet. Az volt a kedvenc virága. Rob hátradőlt a fának mellett, megosztottunk a széles törzsén.

– Kaptunk némi támogatást. – A szavai szótagról szótagra csordogáltak a fülemben, miközben a világ, kínkeservesen lassan, elkezdte összefoltozni magát. – Lesz egy utazás – mondta, és hagyta, hogy ez ott lógjon köztünk a levegőben.

Pislogtam, a nap utóképe táncolt a sötétben, amikor összeszorítottam a szemem, hogy elűzzem a vakító fényt.

– Azt akarom, hogy menj el rá – tette hozzá Rob.

Megdermedtem, és végül elfordítottam a fejem, hogy szembeforduljak vele. Robnak rövid, vörös haja, szeplői és szúrós zöld szeme volt. Egy két lábon járó őszi színpaletta volt. Egyben túlélő is. Azt mondani, hogy csodáltam őt, elég enyhe kifejezés. Tinédzserként a szexualitása miatt büntették azok, akiknek szeretniük kellett volna, ő pedig a poklok poklán küzdötte át magát, hogy elérje a szabadságot és a boldogságot, és most másoknak segít, akik szintén küzdöttek a maguk módján.

„Lesz egy utazás... Azt akarom, hogy menj el rá...”

Ezek a megkésett szavak beszűrődtek az agyamba, és régi barátom, a szorongás kezdett újra felszínre törni.

– Egy kis csoport tagjai, akik az Egyesült Államok minden részéből gyűlnek össze, öt országot érintő utazásra indulnak. Egy gyógyító

útra. – Elfordította a fejét, hogy felnézzen a felhőkre, amik korábban lekötötték a figyelmemet. – Csupa gyásszal küzdő tizenéves.

Megráztam a fejem, minden másodperccel egyre határozottabban.

– Nem tudok – suttogtam, a hangomat azonnal félelem ölelte körül.

Rob mosolya együttérző volt, de azt mondta:

– Már beszéltem a szüleiddel, Savannah. Egyetértettek abban, hogy ez jó tenne neked. Már biztosítottuk a helyedet.

– Nem!

– Befejezted a középiskolát. És bejutottál a Harvardra. A *Harvardra*, Savannah! Ez hihetetlen! – Rob rövid szünetet tartott, hogy elgondolkodjon, de aztán hozzátette: – Az Bostonban van. Messze, nagyon messze innen.

Megértettem a burkolt célzást. Otthon nem tudtam boldogulni, hát hogy a fenébe boldogulnék egy másik államban, az egyetemen?

Amikor Poppy meghalt, belevetettem magam a tanulmányaimba. Mindig le kellett foglalnom magam valamivel. Így maradtam a víz felett. Mindig is tanuló voltam. Mindig is én voltam az okos. A könyvmoly. Aki fizikáról, egyenletekről és molekuláris szerkezetekről beszélt. Ida volt a hangos, az izgalmas testvér, a vicces, aki minden figyelmet magára vont – a legjobb értelemben. És Poppy... Poppy volt az álmodozó. Az ő szíve volt tele hittel, kreativitással, zenével, végtelen boldogsággal és reménnyel.

Ő volt az, aki megváltoztatta volna a világot.

Amikor Pops meghalt, nem tudtam többé elviselni az iskolát – a bámuló tekinteteket, a szomorú pillantásokat, a reflektorfényt, ami követett, és azt sugározta, hogy én vagyok az a lány, aki végignézte a nővére halálát. Ezért magántanuló lettem, és hamarabb leérettségiztem. Felvettek a Harvardra, igaz, mindent megtettem azért, hogy bekerüljek. De mivel minden iskolai munkámat elvégeztem, az újonnan

nyert szabadidőm az ellenségemmé vált. A tétlen órákat azzal töltöttem, hogy újra átéltem Poppy elmúlását, lassú haldoklását. Vég nélküli percek voltak ezek, amik teret adtak a szorongásomnak, hogy lecsapjon rám, hogy előrenyomuljon, mint a zsoldosok, akik könnyű célponttal játszadoznak. Úgy éreztem, hogy Poppy hiánya napról napra szorosabb hurkot húz a nyakam köré.

– Tudom, hogy ijesztőnek tűnhet. Tudom, talán el sem hiszed, hogy képes vagy rá – mondta Rob, a hangja szelíd volt, és bátorító. – De képes vagy rá, Savannah. Hiszek benned. – Éreztem, hogy remeg az alsó ajkam, ahogy a pillantásom találkozik az övével. – Nem adom fel. – Szelíden rám mosolygott. – Átsegítünk ezen. El fogunk juttatni ősszel a Harvardra. És remekelni fogsz.

Szerettem volna visszamosolyogni, hogy kimutassam a hálámat, amiért egyáltalán gondolt rám, amiért sosem adta fel, de az idegesség visszatartott. Új emberek. Új helyek. Ismeretlen tájak – ez rendkívül ijesztő volt. De nem maradt bennem erő, hogy szembeszálljak vele. És az égvilágon semmi más nem vált be nekem. Négy hosszú év egyéni és csoportos terápia sem volt képes talpra állítani vagy újra összerakni. Túl fáradt voltam ahhoz, hogy vitatkozzam. Így ismét elfordítottam a fejem, és megint felbámultam az égre. Egy nagy felhő gördült be a képbe, és én elhallgattam.

Pontosan úgy nézett ki, mint egy cselló.

Madarak énekének szimfonikus hangjaira léptem be a Blossom Grove-ba. Évszaktól függetlenül mindig volt valami földöntúli hangulat ezen a helyen. A mennyország egy szelete volt a földre helyezve, egy pillantás az égi világra, a békére. Vagy talán csak az tette különlegessé, akinek a szelleme pihent ott. Védte a helyet, amit annyira imádott.

A fák csupaszok voltak, a virágok rügyei még nem álltak készen arra, hogy megmutassák a szépségüket, a tél még egy kis ideig távol tartotta őket. De ettől még a liget nem lett kevésbé szép. Belélegeztem a friss levegőt, ami a barna ágak között süvített, amíg a lábam a legjobb barátomat oltalmazó fához nem vezetett.

A fehérmárvány sírkő angyalian ragyogott a lemenő nap fényében, az alkonyat idilli aranszínbe borította a sírt. POPPY LITCHFIELD állt rajta aranszínű betűkkel, alatta a vésett felirat: MIND-ÖRÖKKÉ.

Lesöpörtem néhány lehullott levelet a sírkő tetejéről, és leültem elé.

– Szia, Poppy! – mondtam, és máris éreztem, hogy összeszorul a torkom.

Tudtam, hogy sokaknak elég négy év egy szerettük halála után, hogy visszatáljanak valamiféle élethez. Hogy továbblépjenek, ahogy csak tudtak. Számomra azonban ez a négy év inkább négy perc volt. Mintha csak tegnap lett volna, hogy Poppy elhagyott minket – elhagyta Idát és engem. Elhagyta anyát és apát és DeeDee nénit. Itt hagyta Rune-t. A repedések, amik a szívemen keletkeztek, még mindig nem gyógyultak be.

Az a négy év nem változtatott semmin. Aznap megnyomták a „pause” gombot. És azóta sem tudtam megnyomni a „play”-t.

Csókot nyomtam az ujjaimra, majd a sírkőre helyeztem őket. Az érintése meleg volt a naptól, ami mindig fényzőzönnel árasztotta el ezt a ligetet, tudtára adva a világnak, hogy itt egy igazán gyönyörű ember lakik.

Lenéztem, és megláttam a sírkő aljára tűzött fényképet. Könnyek szúrták a szemem, ahogy ámulattal bámultam rajta a lenyűgöző látványt. A kép tökéletesen megörökítette az északi fényt, a zöld és a kék árnyalatai szárnyaltak a csillagokkal tarkított fekete égbolton.

Rune.

Rune itt járt. Mindig ezt csinálta. Valahányszor hazajött, órákat töltött Poppy sírjánál, a kedvenc fájuk alatt. Egész nap az egyetlen szerelmével, a lelki társával beszélgetett, mesélt neki az életéről a New York-i egyetemen. Arról a gyakornoki állásról, amit egy Pulitzer-díjas fotósnál szerzett. A világ körüli utazásairól, a távoli országokban tett látogatásairól és a látnivalókról – például az északi fényről –, amiket mindig megörökített filmen, majd hazavitte Poppynak, hogy megnézhesse.

Hogy ne maradjon le az új kalandokról, mondta nekem.

Voltak olyan napok, amikor meglátogatta Poppyt, én pedig egy közeli fa mögött ültem, észrevétlenül és takarásban, és hallgattam, ahogy beszél hozzá. Ilyenkor könnyek potyogtak a szememből a világ igazságtalansága miatt. Hogy elvesztettük a legfényesebb csillagot az égboltunkon, hogy Rune elvesztette a fél szívét. Amennyire én tudtam, soha nem járt mással. Egyszer azt mondta nekem, hogy soha senki más iránt nem fog úgy érezni, mint Poppy iránt, és bár az együtt töltött idő rövid volt, egy életre elég volt neki.

Soha nem tapasztaltam olyan szerelmet, mint az övék. Nem voltam abban biztos, hogy sokan élhették ezt át. Amíg Ida egy Rune és Poppy-féle szerelmet keresett és azért imádkozott, én attól félttem, hogy az csak még több fájdalmat okozna nekem. Mi van, ha én is elveszítem őt? Hogyan tudnék megbirkózni vele? Nem tudtam, hogy Rune hogyan élte túl a mindennapokat. Nem tudtam, hogyan nyitotta ki a szemét minden napfelkeltekor, és hogyan tudott *levegőt venni*. Soha nem kérdeztem meg tőle. Soha nem volt hozzá bátorságom.

– Ma volt egy újabb rohamom – mondtam Poppynak, a sírkövének támaszkodva.

A fejemet a meleg márványhoz döntöttem. Belefeledkeztem a megnyugtató madárcsicsergésbe, ami mindig az ő társaságát jelentette.

Néhány csendes perc után elővettem a táskámból a jegyzetfüzetet. Azt, amit soha nem mertem kinyitni. Végigpásztáztam a Poppy kézírásával a borítóra írt *Savannah-nak* szavakat.

Ez volt az a jegyzetfüzet, amit rám hagyott. Amit soha nem olvastam el, sőt ki sem nyitottam. Nem tudom, miért. Talán azért, mert túlságosan félttem elolvasni Poppy mondanivalóját, vagy talán azért, mert ez volt az utolsó dolog, ami megmaradt belőle, és úgy hittem, hogy amint kinyitom, amint befejeztem az utolsó szót, akkor ő valóban eltávozik.

A mellkasomhoz szorítottam a füzetet.

– Elküldenek, Pops – folytattam, halk hangom bejárta a majdnem néma ligetet. – Hogy megpróbáljanak meggyógyítani. – Felsőhajtottam, a mellkasomban érzett nyomás szinte összezúzta a bordáimat. – Csak nem tudom, hogyan engedjelek el.

Igazság szerint biztosra vettem, hogy ha Poppy tudna beszélni velem, megszakadna a szíve, amiért a halála megbénított, helyrehozhatatlanul megsebzett. Mégsem tudtam túltenni magam rajta. Rob azt mondta, hogy a gyász sosem hagy el minket. Ehelyett alkalmazkodunk hozzá, mintha egy új végtag lenne, amit meg kell tanulnunk használni. Hogy a fájdalom és a bánat bármelyik pillanatban lecsaphat és megtörhet minket. De végül kifejlesztjük ahhoz az eszközöket, hogy megbirkózzunk vele, és megtaláljuk a továbblépés módját.

Én még mindig csak vártam erre a napra.

Néztem, ahogy a lenyugvó nap eltűnik a fák között, és a növekvő félhold felemelkedik, hogy átvegye a helyét. A minket díszítő arany színű takaró ezüstös kékre változott, ahogy beköszöntött az éjszaka, és felálltam, hogy távozzak.

– Szeretlek, Pops – mondtam, és kelletlenül átballagtam a ligeten az otthonunk felé. Az otthonunkhoz, aminek azokban a napokban hiányzott a szívverése.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Mert mögöttem volt eltemetve a földbe. Örökre tizenhét évesen.
Annyi idős volt, mint akkor én.

Soha nem öregszik meg. Soha nem ragyog fel a fénye. Soha nem játszik a hangszerén.

Ennek az ostobaságnak sohasem lett volna szabad bekövetkeznie.